

บทที่ 1

กระป๋องบินริบทะเลสาบ มารดา มันเถอะ

เงินผีผิจุปากชม

"จู้จู้ พุดได้ดีจ้ะ"

หญิงเซวียยกไหล่

"ข้ามักจะพุดคำพุดดีจ้ะ จนตัวเองนึกไม่ถึงอยู่บ่อยจ้ะ"

ทั้งสองสบตากันแล้วหัวเราะ

เสียงดนตรีมีทราบว่าหยุดไปตั้งแต่เมื่อไหร่ หญิงเซวียซึ่งบัดนี้ได้ตื่นจากความหมกมุ่นครุ่นคิด ไม่หยุดหงิดรื้อนรุ่มเหมือนเมื่อหลายวันก่อนแล้ว ก็เดินเคียงป่าเคียงไหล่กับเงินผีผิลงจากเนินเขา วางแผนในใจว่าจะไปนอนที่หอจิวชูลักจับแล้วจึงค่อยกลับขอยลีลิบเจ็ด พาซังซังออกไปเดินเล่น คิดไม่ถึงเดินได้แค่นี้ก็ก้าว กิ่งไม้ข้างทางพลันไหววูบ มีคนสองคนหนึ่งกอดขลุ่ยหนึ่งโอบพิณเดินออกมา

"ศิษย์น้องเล็ก เมื่อวานเห็นเจ้ามีค้อยได้โคลงศิระชะไปกับท่วงทำนองลักเท่าไหร่ ข้าก็เดาได้ว่าเพลงนั้นจะต้องมีปัญหา"

ศิษย์พี่ก็แก้เปียงกงเว่ยยงดวงตาแดงชานเพราะอดนอน มันคว่ำแขนเสื้อหญิงเซวียไว้พลางกล่าวว่า

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 7

"เมื่อคืนข้ากับซีเหมินเบิ่งตาไม่หลับไม่นอนอยู่กันถึงตีกี่ตี จจัดการปรับแต่งท่อนที่ต่อเนื่อกันไปสามท่อน แม้ฟังแล้วค่อนข้างพอใจ แต่จะให้ดีต้องให้ผู้อื่นฟังและชี้แนะ มิเช่นนั้นจะเป็นการปิดหูปิดตาตัวเองไป"

ศิษย์พี่ลิบซีเหมินปู้ฮั่วกล่าวเสริมมาว่า

"ใช่ ศิษย์น้องเล็ก ต้องรบกวนเจ้าแล้ว"

เงินผีมีมืองหนึ่งเซวียแล้วคิดในใจ เจ้าเพ็งจะแก้ไขปัญหาของตัวเองไปได้ก็มาถูกเรื่องจุกจิกหยุ่มหยมรบกวนจิตใจอีกแล้ว เฮ้อ การเป็นศิษย์น้องเล็กของชั้นสองนี่ช่างทุกข์ทรมานจริงแท้

หนึ่งเซวียนี่อึ้งเมื่อสบตาที่เต็มไปด้วยความคาดหวังของศิษย์พี่ทั้งสอง แต่พอนึกถึงบัณฑิตเฉาที่เอาแต่ก้มหน้าอ่านหนังสือ มันก็ยิ้มก่อนประคองมือคารวะ กล่าวด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง

"ศิษย์พี่ทั้งสอง ขอภัยที่วันนี้เข้าไปฟังเพลงของท่านไม่ได้"

"ไม่ฟังเพลงแล้วเจ้าจะทำอะไร หรือมีคนลากเจ้าไปเล่นหมากล้อมแก้ปัญหาปรัชญาอีกแล้ว"

เปียงกงเว่ยยางสะบัดแขนเสื้อถาม

"ศิษย์น้องเล็ก เจ้าไม่ต้องลำบากใจ ข้าจะออกหน้าแทนให้ พวกมันไม่รู้หรือว่าเวลาของเจ้ามีค่าเพียงไร"

ไต้ยิ่นเซินนั้นหนึ่งเซวียก็อดหัวเราะมิได้ สายหน้าตอบว่า

"ศิษย์พี่เก๋า วันนี้ข้าทั้งไม่ฟังดนตรี ไม่เล่นหมากล้อม และก็ไม่ได้แก้ปัญหาทางปรัชญากับศิษย์พี่ลิบเอ็ด ข้าอยากจะนอนหลับสักงีบ"

เปียงกงเว่ยยางเบิกตากว้าง

"ศิษย์น้องเล็ก ทำไมเจ้าถึงไม่ฟังดนตรี"

หนึ่งเซวียตอบ

"เพราะข้า...ไม่อยากฟัง"

เปียงกงเว่ยยางตะลึง ลูบคาลำขลุ่ยในมือถามอย่างสับสน

"จะเป็นไปได้อย่างไร ข้าเห็นเจ้านั่งฟังด้วยความเพลิดเพลิน"

หนึ่งเซวียแย้ง

"นั่นเป็นเพราะข้าต้องการให้ศิษย์พี่ทั้งสองเบิกบานใจต่างหาก แต่ตัวข้าเองกลับไม่มีความสุขเลยแม้แต่น้อย"

ซีเหมินปู้ฮั่วสอดปากถามอย่างสงสัย

"แต่ข้าเห็นศิษย์น้องเล็กฟังไปพลางฟังก็กระซิบขึ้นชมไปพลาง..."

หนิงเซวียถอนใจยาว

"นั่นเป็นเพราะข้า่วงจนลับทงต่างหาก"

เฉินฝีฝีเบิกตากว้าง รีบดึงตัวมันเข้ามากระซิบเตือนว่า

"ไยต้องเถรตรงถึงเพียงนั้น ไม่อยากฟังก็ตอบให้ดีๆ หน่อย"

หนิงเซวียโอดครวญอย่างกลัดกลุ้ม

"แต่ที่ข้าพูดเป็นความจริงนี่นา"

ทันใดนั้นก็มึนเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น

"ไม่อยากฟังก็ไม่ต้องฟัง คนเราต้องพูดความจริง เปิดเผยตรงไปตรงมา จึงจะเรียกว่าวิญญูชน"

ไต้ยิ่นเสียงนี้ ทุกคนรีบค้อมตัวก้มหน้ารับฟังอย่างอ่อนน้อมทันที

ศิษย์พี่รองเดินเนิบนาบลงจากเนินเขา พยักหน้ารับคารวะก่อนกล่าวอย่างชื่นชม

"ศิษย์น้องเล็กมีบุคลิกลักษณะของวิญญูชน พวกเจ้าต้องคุมมันไว้เป็นแบบอย่าง"

หนิงเซวียถึงกับตะลึงลาน นี่เป็นครั้งแรกที่มันถูกผู้อื่นเห็นเป็นวิญญูชน ศิษย์พี่รองยิ้มให้มัน จากนั้นหันไปกล่าวเสียงเข้มกับศิษย์น้องทั้งสาม

"นับจากวันนี้เป็นต้นไป หากมีผู้ใดมารบกวนเวลาฝึกฝนของศิษย์น้องเล็กอีก ข้าจะใช้กฎของสถานศึกษาลงโทษ"

เสียงมันมิได้ดังสักเท่าไร แต่มีทราบดีว่าเพราะเหตุใดจึงสามารถลอยไปตามลมได้ไกล ก้องกังวานไปถึงหูของบรรดาศิษย์น้องชั้นสองที่อยู่ใต้ต้นสนกลางดงหมู่พฤกษาและแก่งกลางทะเลสาบอย่างชัดเจน

เป่ยกงเว่ยยากกับซีเหมินปู้ฮั่วรับคำด้วยใบหน้าเฉือนขม แต่ก็ยังชำเลืองมองศิษย์น้องเล็กผู้มีความรู้สึกเจ็บไวต่อเสียงดนตรีอย่างแสนเสียดาย

10 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 7

ผู้ที่ถูกจัดอยู่ในลำดับหนึ่งย่อมต้องเป็นศิษย์พี่ใหญ่ แต่แทนที่ศิษย์น้อง ทั้งหลายจะเกรงกลัว กลับรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมด้วย เพราะศิษย์พี่ใหญ่เป็นคนสุภาพอ่อนโยน ไม่เหมือนกับศิษย์พี่รองที่ทั้งเข้มงวดทั้งเจ้าระเบียบคนนี้ ขอเพียงมีคำสั่ง ย่อมไม่มีใครกล้าฝ่าฝืน

นับจากนี้ไปหญิงเขวียจะไม่ถูกบรรดาศิษย์พี่สร้างควมรำคาญใจให้อีกแล้ว เงินฝี่ฝี่นึกเทียบกับตอนที่ตนเพิ่งขึ้นเข้ามาใหม่ ในใจจึงรู้สึกชื่นเคืองระคนอิจฉา แสร้งทำเป็นถามว่า

"ศิษย์พี่ ค่ายกลประตูเมฆตอนนี้อยู่ระหว่างปรับปรุงซ่อมแซมครั้งใหญ่ ศิษย์พี่เจ็ดต้องให้หญิงเขวียเป็นลูกมือทุกวัน ท่านว่า..."

หญิงเขวียมีหรือจะรู้ไม่เท่าทันถึงเจตนาที่มันแกล้งพูดค้างเอาไว้ จึงถลึงตาใส่อีกฝ่าย แต่เงินฝี่ฝี่กลับยกคิ้วหัวตาให้อย่างไม่ยี่หระ ทว่าความอิจฉามักนำพาโชคร้ายมาให้คนเรา ศิษย์พี่รองขมวดคิ้วกล่าวเสียงเข้ม

"ค่ายกลประตูเมฆยังซ่อมแซมไม่แล้วเสร็จอีกรี ครึ่งปีมานี้เจ้าเจ็ดมัวทำอะไรอยู่ เฮอะ ศิษย์น้องเล็กเพิ่งจะเข้าชั้นสอง ไหนเลยจะมีเวลาไปสิ้นเปลืองกับเรื่องเหล่านี้ ฝี่ฝี่ ข้าจำได้ว่าเมื่อปีก่อนเจ้าเคยช่วยเจ้าเจ็ดซ่อมแซมอยู่ไม่ใช่รี ในเมื่อมีประสบการณ์ ปีนี้เจ้าก็เหนื่อยอีกสักครั้งก็แล้วกัน"

เงินฝี่ฝี่อ้าปากกว้าง ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

"ศิษย์น้องเล็ก ตามข้ามา"

ศิษย์พี่รองเอามือโพล่หลังเดินนำไปอย่างช้าๆ

หญิงเขวียตบปัสทายอย่างเห็นใจก่อนวิ่งตามไป

จากที่เคยสนิทกับเงินฝี่ฝี่และศิษย์พี่คนอื่นๆ หญิงเขวียรู้สึกกริ่งเกรงในความเป็นคนเจ้าระเบียบและตระหนงถือดีของศิษย์พี่รองอยู่บ้าง แต่วันนี้ศิษย์พี่รองช่วยกำจัดบิดเป่าปัญหายุ่งยากที่กำลังทำความปวดหัวให้กับมันขนานใหญ่ ความรู้สึกของมันจึงเปลี่ยนไปในทางที่ดี รู้สึกว่าศิษย์พี่รองเป็นบุคคลที่น่ารักที่สุดในโลก

สภาพจิตใจส่งผลต่อการมองของคนเราอย่างแท้จริง ขณะเดินตามหลัง

ไปที่ทะเลสาบผิวกะจก หนึ่งเซวียเฝ้ามองศิษย์ที่ร้องด้วยความชื่นชม ไม่ว่าจะ
จะเป็นบุคลิก การแต่งกายอันคร่ำครึ ความเป็นระเบียบขนาดทุกอย่างก้าว
ล้วนกินระยะเท่ากัน หรือแม้แต่หมวกทรงสูงชะลูดจนดูเหมือนตะบองชักผ้า
ก็ยิ่งให้ความรู้สึกสูงส่งจนเพริศแพร้ว

ศิษย์ที่ร้องพลันทอดถอนใจเปรยขึ้น

"เฮ้อ ด้านฉานของเจ้าต่ำไปบ้างจริงๆ..."

หนึ่งเซวียได้ยินศิษย์ที่ร้องเอ่ยปากก็เร่งฝีเท้าเข้าไปใกล้ ตอบรับว่า

"ใช่ขอรับ"

"ชั้นสองของเราไม่มีประสบการณ์ในการสอนศิษย์ที่มีระดับฉานอยู่แค่
ด้านไฉฉงน"

ศิษย์ที่ร้องกล่าวพลางสายหน้า

"จะเว้นก็แต่ศิษย์พี่ใหญ่ที่ตอนเช้าชั้นสองยังอยู่แค่ด้านแดนปฐม
แต่ก็มีอาจารย์เป็นผู้สอนสั่ง บัดนี้อาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ไม่อยู่ ข้ายังไม่รู้
ว่าจะเริ่มต้นสอนเจ้าอย่างไรดี"

แม้จะรู้สึกผิดหวัง แต่หนึ่งเซวียคิดว่าถึงอย่างไรจอมปราชาญกับศิษย์
พี่ใหญ่ก็ต้องกลับมาอยู่ดี จึงไม่นาทรร้อนใจแต่อย่างใด

ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงทะเลสาบผิวกะจก ศิษย์ที่ร้องมองศิษย์พี่เจ็ด
ที่กำลังนั่งปักฝ้ายอยู่ในแก่งพลางหยุดเท้ากล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมว่า

"แม้อาจารย์กับศิษย์พี่ใหญ่ยังไม่กลับมา แต่เจ้าคือศิษย์ของสถานศึกษา
จะอย่างไรก็ต้องฝึกวิชาของสถานศึกษาเป็นพื้นฐาน จะปล่อยให้พรตเฒ่า
เหยียนเซอชิงนำหน้าไปได้อย่างไร บอกมา เจ้าอยากเรียนอะไร"

การได้เข้าชั้นสองของสถานศึกษาก็คือการเข้าสู่โลกของการฝึกฉาน
อย่างแท้จริง หนึ่งเซวียตระหนักดีว่าตัวมันเองจะได้สัมผัสกับอะไรบ้าง เพียง
แต่หลายวันมานี้สภาพร่างกายและจิตใจมันย่ำแย่ กอปรกับศิษย์พี่ทั้งหลาย
บนเขาล้วนมีนิสัยผัดเพี้ยนเกินไป มันจึงมิได้คิดถึงเรื่องนี้ พอถูกศิษย์ที่ร้อง
ถามอย่างกะทันหันก็แตกตื่นระคนยินดีจนมันงงไปชั่วขณะ

มรรคาของการฝึกฉานนั้นกว้างใหญ่ไพศาล มันควรจะเลือกอะไรดีหนอ

12 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 7

ฝึกกระบี่บินเพื่อที่ต่อไปจะได้เป็นจอมกระบี่? ฝึกท่องคาถาใช้พลังจิตเพื่อต่อไปจะได้เป็นจอมคาถา? หรือจะเลือกฝึกยุทธ์เพื่อต่อไปจะได้เป็นจอมยุทธ์? หรือไปหาดังถ้ำฝึกเป็นจอมถ้ำที่ยังไม่เคยมีใครฝึกในประวัติศาสตร์?

จู่ๆ มันก็นึกถึงปัญหาสำคัญข้อหนึ่งขึ้นมาได้ จึงถาม

"ศิษย์พี่ ฝึกวิชาอื่นจะขัดแย้งกับการฝึกมรรคาแห่งยันต์หรือไม่"

ศิษย์พี่รองส่ายหน้า

"หมื่นนิกายหนีไม่พ้นหลักการเดียวกัน หมื่นลำธารสุดท้ายล้วนกลับคืนสู่มหาสมุทร ฝึกฉานในชั้นเริ่มต้นไม่ต้องยึดติด ฝึกถึงขั้นสุดท้ายอดแล้วยอมไม่ยึดติด แต่ตอนอยู่ระหว่างทางต้องแยกแยะให้ดี ตอนนี้เจ้าเพิ่งจะเริ่มต้น จึงไม่ต้องคิดมาก"

หญิงเซียวมองแผ่นหลังอันผึ่งผายของศิษย์พี่รอง ชมวดคิ้วขบคิดอยู่นานก็ยังตัดสินใจไม่ได้ แต่แล้วมันก็นึกได้ว่านอกจากจอมชายเวทของกองทัพที่มันเคยเห็นไกลๆ ตอนรบอยู่ที่ชายแดน ผู้ฝึกฉานคนแรกที่มันร่วมลงมือฆ่าด้วยก็คือจอมกระบี่ที่หน้าปากทางเข้าดินแดนเป่ยซาน

ผู้ฝึกฉานคนแรกที่ตายด้วยฝีมือมันล้วนๆ ก็ยังเป็นจอมกระบี่ที่เรื่อน้อยริมทะเลสาบ ส่วนตำราฝึกฉานชั้นสูงเล่มแรกที่มันอ่านในหอจิวซูกี้คือเพลงกระบี่สุดไพศาล ทิวทัศน์ที่มันชอบที่สุดในทุ่งด้านหลังสถานศึกษาก็คือป่ากระบี่ เช่นนั้น...

"ศิษย์พี่...ข้าอยากเรียนเพลงกระบี่สุดไพศาล"

ศิษย์พี่รองหันมามองมันด้วยสายตาเจิดจ้าก่อนกล่าวว่า

"เพลงกระบี่สุดไพศาลแม้มิใช่วิชาที่เลิศล้ำหัตถ์จรรยาที่สุด แต่เป็นวิชาที่ลูกผู้ชายคนหนึ่งสมควรเรียนอย่างแท้จริง"

พอได้ยินว่าศิษย์พี่รองจะสอนเพลงกระบี่สุดไพศาลให้แก่ศิษย์น้องเล็กบนเขาที่บรรยากาศเงียบสงบมานานก็เริ่มคึกคัก บรรดาศิษย์พี่ชายหญิงพากันทยอยเดินออกจากใต้ต้นสนบ้าง ใต้ต้นไม้บ้าง จากเรือนพักบ้าง มารวมกลุ่มเฝ้ามองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เปียงกงเว่ยยางนั่งอยู่ใต้ต้นไม้ส่ายหน้าถอนใจ
 "กระบี่บินหน้าเรียนตรงไหน นอกจากฆ่าคนแล้วไม่ให้ความสุนทรีย์อันใด"
 คิษย์พีห้าซึ่งกอดกระดานหมากล้อมมุดออกจากป่าไฟพร้อมๆ กับ
 คิษย์พีแปด ตบศีรษะเปียงกงเว่ยยางไปแรงๆ ทีหนึ่ง กล่าวตำหนิว่า
 "พยัคฆ์ก็ดูสง่างามยิ่ง เจ้าเข้าไปกอดแล้วจุ่มพิตลักหลายคราเป็นไร
 เจ้าถามหาความสุนทรีย์จากเครื่องมือฆ่าคนจะได้รี สติปัญญาแค่ทางอ้อมจริงๆ
 ให้มันมาเรียนเป่าขลุ่ยกับเจ้าคงหมดสิ้นอนาคต"

พูดจบก็มองไปที่ริมทะเลสาบ ส่ายหน้ากล่าวอย่างไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง

"คิษย์น้องเล็กเรียนกระบี่บินกับคิษย์พี่รองนับว่าเป็นการก้าวเดินที่
 พลาดผิดมาก หากมาเรียนหมากล้อมกับพวกเรา ต่อให้ไม่สามารถกลายเป็น
 มือหนึ่งของแคว้น แต่สติปัญญาจะต้องเพิ่มพูนขึ้นอีกหลายส่วน"

เปียงกงเว่ยยางแย้งขึ้นด้วยความคับแค้น

"คิษย์พีห้า สติปัญญามิใช่ความป่าเถื่อน ท่านไม่เห็นด้วยกับข้าก็แล้วไป
 ไยต้องมาตบศีรษะด้วย"

คิษย์พีห้าถลึงตาใส่

"ข้าคือคิษย์พี ติเจ้าแล้วจะเป็นไร หรือเจ้ามีปัญหา"

เปียงกงเว่ยยางเขยิบออกห่างพลางบ่นอุบอิบ

"ข้ามีหรือจะกล้า แต่ผู้ที่ต้องการให้คิษย์น้องเล็กเรียนกระบี่บินก็คือ
 คิษย์พี่รอง เช่นนั้นท่านก็ไปโวยวายเอากับคิษย์พี่รองสิ มาระบายอารมณ์
 แถวนี้อ่า"

คนไม่เห็นด้วยมิใช่มีแต่พวกมัน คิษย์พีสิบเอ็ดถึงกับทุบอกกระต๊อบเท้า
 ร่ำร้องว่าคิษย์น้องเล็กถูกคิษย์พี่รองชักจูงเข้าสู่ทางที่ผิด แต่พวกมันจะทำ
 อย่างไรได้

ผลจากผู้ดูมากล่าวถึงคิษย์พี่รองที่กำลังทำความก่อนเริ่มสอนสิ่ง
 หนึ่งเซวีย

14 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 7

"แม้เจ้าจะเคยอ่าน 'อุษัณหayangวิจารณ์เพลงกระบี่สุดไพศาล' มาก่อน แต่มันเป็นบทความที่ผู้ตำเขียนเชิงยอดคนยุคก่อนของสถานศึกษาเขียนไว้ในวัยไม่ใกล้ฝั่ง หลักใหญ่ใจความอยู่ที่การหยั่งการตอบสนองและการปะทะกันระหว่างเจตนารมณ์กระบี่กับธรรมชาติที่อยู่โดยรอบ

ส่วนเพลงกระบี่สุดไพศาลนี้มุ่งไปยังแนวทางที่อยู่นอกเหนือจากมรรคไม่ใช่สิ่งที่สติปัญญาเจ้าในตอนนี้จะสามารถทำความเข้าใจได้ แต่ในเมื่อเจ้าต้องการเรียนก็ต้องเริ่มจากพื้นฐานก่อน คือเรียนการควบคุมกระบี่บิณ"

หญิงเขวียน่อมตัวรับคำสอนสั่ง

"ศิษย์ที่รองได้โปรดชี้แนะ"

"กระบี่บิณก็คือกระบี่ที่สามารถบินได้โดยไม่ต้องใช้ร่างกายของคนเราควบคุมบังคับ"

หญิงเขวียนก็บ่นในใจว่าศิษย์ที่รอง ท่านช่างเก่งเรื่องกล่าววาทจาไร้สาระจริงๆ

"ใช้พลังจิตควบคุมพลังปฐมแห่งฟ้าดินให้ไปสัมผัสและควบคุมกระบี่ให้เคลื่อนไหว แต่จะได้อานุภาพตั้งใจนึกสักเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยสามประการ ประการแรกคือความแกร่งกล้าของพลังจิตของจอมกระบี่ ขอบเขตของพลังปฐมแห่งฟ้าดินที่ควบคุมได้ และความผูกพันกับกระบี่อย่างแรงกล้า ประการที่สองคือความแข็งแกร่งของตัวกระบี่ สุดท้ายคือความแม่นยำละเอียดอ่อนขณะบินของกระบี่

ตอนนี้เจ้ายังอยู่ในด่านไร้จันน แต่ก็สามารถสัมผัสและควบคุมวัตถุภายนอกได้แล้ว บ่งบอกชัดว่าพลังจิตแกร่งกล้าพอ การเชื่อมโยงกับวัตถุภายนอกก็ไม่เลว ที่ยังต้องอยู่คือขอบเขตของพลังปฐมแห่งฟ้าดินที่สามารถควบคุมได้

ขอบเขตของพลังปฐมแห่งฟ้าดินที่จอมกระบี่สามารถควบคุมได้ก็เปรียบได้กับเชือกที่มองไม่เห็นในมือ ยิ่งควบคุมได้กว้างไกลมากเท่าไรเชือกที่มองไม่เห็นในมือก็จะยิ่งเหนียวและยาวขึ้นเท่านั้น มีเพียงเชือกที่เหนียวและยาวพอจึงจะสามารถลั้งกระบี่ให้บินไปได้ไกลโดยไม่ต้องกังวลว่ามัน

จะหลุดจากการควบคุม"

หญิงเซวียตอบ

"เข้าใจแล้ว"

ศิษย์พี่รองกล่าวสลับไป

"วิชากระบี่เป็นการใช้พลังจิตควบคุมพลังปฐมแห่งฟ้าดินให้ไปควบคุมตัวกระบี่อีกที เพลงกระบี่สุดไพศาลเน้นที่การจู่โจมโดยตรงไม่อ้อมค้อมให้ความสำคัญกับจิตใจที่องอาจเปิดเผยและปณิธานที่เข้มแข็งของผู้ใช้ ยามออกกระบี่ไม่ลังเลสงสัย มีแต่รุกไม่มีรับ ยอมพลีชีพเพื่อขจัดอุปสรรคที่ขวางทางให้พังพินาศ ส่วนจะปฏิบัติจริงได้อย่างไร เจ้าฟิงเคล็ดวิชาที่ข้าจะกล่าวต่อไปนี่ให้ดี"

"ขอบพระคุณศิษย์พี่"

"จำได้หรือไม่"

"จำได้หมดแล้วขอรับ"

คิ้วของศิษย์พี่รองคลายออก กล่าวอย่างชื่นชม

"ความสามารถในการเข้าใจของเจ้านี้ยอดเยี่ยมจริงๆ"

จบคำก็กวักมือในอากาศเบาๆ และแล้วกระบี่ไม้ไผ่ตามที่ทั้งลั่นทั้งเรียว บางเล่มหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในมืออย่างน่าอัศจรรย์ มันส่งให้หญิงเซวีย

"เมื่อครูฆ่าพูดไปแล้วว่าต้องเริ่มจากพื้นฐาน เจ้าลองออกกระบี่ให้ข้าดูก่อน"

หญิงเซวียรับกระบี่มา สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวว่า

"ขอรับ"

บรรดาศิษย์พี่ทั้งหลายเมื่อเห็นว่าหญิงเซวียกำลังตั้งท่าจะลงมือก็ทยอยกันลุกขึ้น แม้พวกมันจะคิดว่าวิชากระบี่เป็นแค่วิชาล้างหารผลาญพร่าชีวิตคน ไม่ประเทืองปัญญาหรือให้ความสุนทรีย์ใดๆ แต่ก็ยังอยากรู้ว่าระดับฝีมือของศิษย์น้องเล็กเป็นอย่างไร

หญิงเซวียหลับตาลง รับรู้ถึงน้ำหนักกระบี่ในมือ รู้สึกว่ากระบี่ที่เดิม

16 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 7

เล็กบางแทบปลิวลมเริ่มหนักขึ้นๆ พลังจิตในห้วงแห่งความนึกคิดที่ถูกขับออกจากร่างผสมผสานเข้ากับพลังปฐมแห่งฟ้าดินที่อยู่รอบๆ สัมผัสรับรู้ถึงตัวกระบี่ได้รำไร จากนั้นก็ทำตามวิธีที่ศิษย์พี่รองสอน ชักนำพลังปฐมแห่งฟ้าดินเข้ารัตรึงกับตัวกระบี่

"บินขึ้น!"

หนึ่งเขวียลึ้มตาแล้วออกคำสั่ง พลังจิตในห้วงแห่งความนึกคิดพลันพุ่งทะลัก ทำให้เส้นใยบางๆ ของพลังปฐมแห่งฟ้าดินที่มีวนรัศมีอยู่รอบตัวกระบี่ กระชับแน่นขึ้นมาทันที!

ท่ามกลางสายลมอ่อนๆ กระบี่ไม่ไร้ตำลึงไหนเว็กน้อยก่อนลอยตัวขึ้น ท่ามกลางสายตาจับจ้อง มันบินอย่างเชื่องช้าๆ เงียบๆ อ่อนแรงเหมือนคนอดข้าว ลั่นระริกคล้ายสนายมต้องลม ไร้แบบแผนไร้ทิศทาง บัดเดียวไปทางขวา บัดเดียวไปทางซ้าย บัดเดียวผงกขึ้น บัดเดียวปักหัวดิ่งลงจนแทบจมลงใต้ผิวน้ำ

สภาพคล้ายเท้าเหยี่ยว ของยายเฒ่าที่ดูทิศทางไม่เป็นคนหนึ่ง! บรรดาศิษย์พี่ต่างอ้าปากค้าง ผ่านไปเนิ่นนานก็ยังหุบไม่ลง กระทั่งเข็มปักผ้าในมือศิษย์พี่เจ็ดยังร่วงตกน้ำ ถูกพลาสติกของตัวหนึ่ง चुบเข้าปากกลืนลงท้องไป

เป่ยกงเว่ยยางมองกระบี่ที่บินติดย ชัดๆ อยู่กลางทะเลสาบ กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า

"ข้าคิดว่ากระบี่เล่มนี้หากมีปากคงอายุที่จะบอกว่ามันกำลังบิน"

เงินฝีฟี่ที่ยืนอยู่ห่างไปไม่ไกลถึงกับก้มหน้าจูดด้วยความอับอาย ไม่อยากยอมรับว่าคนผู้นี้เป็นสหายมัน

หนึ่งเขวียรีบยื่นมือไปคว้ากระบี่ไม้ที่เอียงกระเท่ระเร่จะตกมิดกแฮลขณะบินกลับมาก่อนปาดเหงื่อบนหน้าผาก หันไปถามศิษย์พี่รองอย่างตื่นเต็น

"ศิษย์พี่ ท่านคิดว่าเป็นอย่างไร"

มันภูมิใจถึงขั้นว่าต้องใช้ความอดกลั้นมากมายที่จะไม่หัวเราะฮ่าๆ ออกมา เพราะมันได้ทุ่มเทอย่างเต็มที่ นอกจากนั้น นี่ยังเป็นการควบคุมวัตถุให้

เคลื่อนไหวได้ดีที่สุดเท่าที่มันเคยทำมา แนนอนว่าไม่รวมถึงแท่งเงินที่เคลื่อนตัว
พลิวไหวได้อย่างสง่างามราวกับเป็นผู้รู้ใจมัน

ศิษย์พี่รองตะลึงมองมันเงิบๆ อยู่ยาวนานกว่าจะเค้นเสียงพูดออกมาได้

"ศิษย์น้องเล็ก ตอนนี้เจ้ายังไม่สามารถบ่มเพาะอาวุธแก่นฐานชีวิต
ทำได้ถึงระดับนี้ก็นับว่า...เอ่อ ดีแล้ว ค่อยๆ ฝึกไปแล้วเจ้าก็จะประสบความสำเร็จ
เอง"

พูดจบก็เดินจากไปโดยไม่เหลียวหลัง

หญิงเซวียมองตามอย่างตกตะลึง จากนั้นค่อยสังเกตเห็นศิษย์พี่ทั้งหลาย
ต่างพากันส่ายศีรษะมุกหายกลับเข้าป่าไป

พอเห็นว่ายังเหลือศิษย์พี่หกที่กำลังดักน้ำในทะเลสาบก็รีบยื้อยุคแขนเสื้อ
ไว้ ถามว่า

"ศิษย์พี่ นี่หมายความว่าอย่างไร"

ศิษย์พี่หกนึกหาคำพูดอยู่นานจึงค่อยอ้อมอ้อมตอบว่า

"ศิษย์น้องเล็ก ปกติศิษย์พี่รองเป็นคนพูดอะไรตรงไปตรงมา วันนี้มา
พูดจาอ้อมค้อมแบบนี้...เกรงว่าสถานการณ์คงจะไม่ค่อยดีสักเท่าไร"

ศิษย์พี่ทั้งหลายเริ่มกลับไปติดพิณเป่าขลุ่ย เล่นหมากล้อม เก็บบุญปลา
ไม่มีใครหัวเราะเยาะหรือพูดจาปลอบโยนมัน เพราะภาพที่หญิงเซวียฝึก
เพลงกระบี่สุดไพศาลริมทะเลสาบเป็นภาพที่พวกมันเห็นว่าน่าสมเพชจน
ไร้คำบรรยาย จะหัวเราะเยาะก็ไม่เหมาะ จะปลอบใจก็จนปัญญา

หญิงเซวียยืนเงียบด้วยความรู้สึกท้อแท้ๆ เป็นครู แต่พอนึกถึงท่าที่อ้าอึ้ง
ของศิษย์พี่รองก็อดหัวเราะขึ้นมาได้ จากนั้นก็ลัดความรู้สึกทั้งหมดทิ้งแล้ว
ตั้งใจฝึกการออกกระบี่ต่อไป

เดิมเข้าใจว่าตัวเองทำได้ไม่เลว แต่ในสายตาของบรรดาศิษย์พี่กลับ
ย่ำแย่จนไร้คำบรรยาย หากเป็นคนทั่วไป จิตใจคงจะถูกทำร้ายอย่างรุนแรง
แต่สำหรับหญิงเซวีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในตอนนี้ กลับไม่นับว่าเป็นอะไรได้

กระบี่ไม่ยังคงเคลื่อนไหวอย่างงๆ เงินๆ ทั้งสิ้นเทาคล้ายกำลัง
หวาดกลัวลี้ภัยโดยอยู่ ทั้งสะเปะสะปะเหมือนไม่มีจุดหมายปลายทาง มีหน้าซ้ำ

18 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 7

ยังเชื่อง่ายัง แทบจะเรียกได้ว่าขยับไปที่ละหนุงๆ ก็ว่าได้ ขยับไปขยับมา นานเข้าก็คล้ายหมดแรงร่วงตกลงสู่พื้น บางครั้งถึงกับตกหายไปไหนทะเลสาบ ทำเอามันต้องลงไปงมเก็บกลับมาก็มี

แต่มันหาได้ย่อก้อไม่ ยังคงฝึกแล้วฝึกอีกฝึกจนพลังจิตในห้วงความนึกคิดหมดเกลี้ยง ต้องลงนั่งหอบแฮกบนก้อนหิน กอบน้ำเย็นๆ วกใส่หน้า จากนั้นส่งเสียงถอนใจออกมาคำหนึ่ง

เงินผีซึ่งเสร็จจากงานซ่อมแซมค่ายกลเดินมาหยุดดูอยู่เป็นครู่แล้ว มันมองใบหน้าซีดเขียวของสหายก่อนเอ่ยขึ้นว่า

"มีบางปัญหาอาศัยแค่การพยายามอย่างสุดตัวยังไม่พอ"

หนิงเขยียงหน้ามองท้องฟ้าสีคราม ยิ้มพลางกล่าวว่า

"เจ้าเคยบอกว่าการฝึกฉณาก็คือของขวิญที่เฮาเทียนประทานให้แก่พวกเรา มีอาจตั้งตันบังคับ ฝึกไม่ได้ก็คือฝึกไม่ได้ อาศัยแค่การพยายามอย่างสุดตัวยังไม่พอ แล้วเป็นอย่างไร อย่างน้อยตอนนี้ข้าก็สามารถฝึกฉณได้แล้วมิใช่รี"

เงินผีส่ายหน้า

"แต่หากเจ้ายังตันทุรังอย่างสุดชีวิตเช่นนี้ทุกครั้งที่ไป ร่างกายเจ้าจะทนไหวรี"

"ข้าไม่ได้ตันทุรัง ข้าก็แค่ชอบ"

หนิงเขยียปรายตามองมันแล้วหยิบกระบี่ไม้ขึ้นมากัดแกว่งเล่นพลางกล่าวอย่างหมายมั่น

"สักวัน ข้าจะทำให้กระบี่เล่มนี้กลายเป็น...กระบี่บินให้จงได้"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)